

"יצחק עמית אתה עברייני! שיקרת בטופס 4!"

קריאות ביניים מצד הקהל, אתמול במהלך דיון בבג"צ בפרשת הפצ'רית. עמית בתגובה תמוהה: "אני שמח שהציבור רואה את מה שקורה במדינה, כיצד מנסים להלך אימים על בית המשפט"

לתגובות הארות והערות:
azisman88@gmail.com

החלב שנשפך

מה עומד מאחורי המאבק הנוקב שמנהל ח"כ הרב גפני נגד רפורמת החלב?

"אני איתכם". ח"כ הרב גפני בכנס השבוע "הצלת שוק החלב הישראלי". צילום: יוסי אלוני

בשבוע-שבועיים אחרונים מתנהל מאבק עיקש על רפורמת החלב, שמנסה משרד האוצר לקדם. מדובר בהחלטה שנויה במחלוקת, שנועדה כביכול ליצור תחרות באמצעות ייבוא מחו"ל, אך בסופו של דבר היא תפגע לא רק בחקלאים וברפתנים, אלא גם בצרכנים עצמם. זאת משום שהתלות בידי זרים, בין השאר במדינות עוינות, עלולה להיפסק בכל עת.

אחד ממובילי המאבק, אם לא הראשי שבהם, הוא יו"ר ועדת הכספים לשעבר, הרב משה גפני. בכנס בכנסת שקיימו השבוע הרפתנים והחקלאים, נשא הרב גפני דברים בפניהם, הדגיש עד כמה הוא נאמן למאבקם וציין את חשיבותם הרבה. "אני איתכם", אמר להם וזכה לתשואות. מדוע אתה נזעק להגן על הרפתנים והחקלאים בכוזר נוקבת? שאלתי אותו. מדוע שלא תגן על הצרכנים, שייחננו מהרפורמה הזו עקב הוזלת מחירי החלב וכל המורצרים הנלווים? "הניסיון שלי בכל נושאי רפורמות המזון שהוצעו במשך שנים מראה, שזה רק העלה את המחירים לצרכנים ולא הוזיל אותם", השיב הרב גפני.

"הסיבה: ברגע שהשוק נתון לייבוא, אנו נעשים תלויים במדינות אחרות. במקרה הנוכחי של שוק החלב זו טורקיה, ואסור להסתמך עליה, בפרט כאשר מדובר היום במדינה שאנו לא ביחסים טובים מולה. בכל מתיחות עמה, היא תוכל לעצור את השוק, כפי שהיא עושה בדברים אחרים, או להעלות מחירים עוד יותר. זה יבוא על חשבון הצרכן". יש לך דוגמאות מעשיות על כך? שאלתי. "בהחלט", השיב הרב גפני, "כאשר אפשרנו יבוא טונה בזמנו, זה רק עלה. כך קרה גם עם החמאה שזה עלה פי שלושה לצרכן". במה שונה הרפורמה במזון מרפורמות שהצליחו להוזיל מחירים משמעותית דוגמת שוק הטלפונים הסלולריים או הוזלת הטיסות במסגרת "השמיים הפתוחים"? ביקשתי להבין. "זה לא דומה. המחירים בשוק הטלפונים ובטיסות היו ללא שום פרופורציות ולכן היה חשוב לבצע רפורמה שבאמת סייעה ללקוחות. זה היה תיקון עיוות מוצלח של השר כחלון והרפורמה אכן עזרה. אבל בתחום המזון זה שונה. הרפורמה לא תוריד מחירים, אלא תעשיר את היבואנים ותפגע בצרכנים ובחקלאים. אם היה ברור שהרפורמה תוזיל את המחירים לצרכן, לא הייתי נלחם כמו כן נגדה".

האם מדובר בוויכוח ישיר מול שר האוצר? אני שואל ומנסה להבין האם מסתתרים כאן מניעים פוליטיים אחרים. "יש לי ויכוח ישן מול סמוטריץ'" משיב הרב גפני. "הוא לא איש חברתי לאורך כל השנים, גם כאשר היה חבר רגיל בוועדת הכספים, אותה ניהלתי. הוא יכול לומר אלף פעמים שהמחיר יירד, אבל המציאות שונה לחלוטין. הוויכוח הוא עובדתי. מחיר החלב ומוצרים לא יירד, אלא יעלה ואז נפסיד פעמיים: גם הצרכנים וגם החקלאים והרפתנים". הרב גפני מדבר על הדברים וניכר שהוא כואב. "יושבים

עיתונאים, בין השאר חרדים, ואומרים שהם עם סמוטריץ' בנושא הזה. הם פשוט לא מכירים את הנתונים ושומעים רק סיסמאות של יחצ"נים. לא מדובר כאן בוויכוח חדש אלא בוויכוח של שנים לאחור. אני בדעה קבועה שצריך לשמור על החקלאות המקומית. נלחמתי על כך כל השנים. נלחמתי נגד סגירת מפעלים בחצור, פרי גליל ועוד, כדי שלאנשים תהיה פרנסה בכבוד".

התמונה והתובנה

על מה שוחחו הרב גפני ושר האוצר סמוטריץ' בפגישה השבוע ביניהם בארבע עיניים?

"צריך לדעת להפריד בין הדברים". ח"כ הרב גפני והשר סמוטריץ' בפגישתם השבוע

תשובותיו של הרב גפני מוכיחות כי הוא שוחח היטב בחומר. האיש שכל שנותיו בכנסת עסק גם בנושאים הללו, מכיר כל תג ופסיק בשוק הכלכלי. ובכל זאת אני מנסה להקשות עליו: למה שלא תיתן קרדיט לסמוטריץ' לבצע את הרפורמה, ובד בבד לסבסד את החקלאים כדי שהם לא ייפגעו ממנה.

"זה לא יקרה", קובע הרב גפני. "גם אם האוצר יחליט על סבסוד, הרי שמחר מאד יגיע הקיצוץ, ואז החקלאים יאלצו להתרוצץ בין המשרדים ולהיות תלויים באוצר. סמוטריץ' מגיב בפראות נגדי כי הוא יודע שהוא לא צודק". אחת הטענות היא שהלובי החקלאי החזק, השפיע על עמדותיך. עד כמה זה נכון? הרב גפני: "אני לא מושפע מלובי כזה או אחר. אי אפשר לאיים עלי או לקנות אותי. כולם יודעים שאני לא טס לחו"ל ולא יושב במסעדות. האינטרס היחיד שלי הוא לעזור. אני פועל לטובת כולם כל שנותיי בכנסת ובפרט בתפקידי בוועדת הכספים, שם סייעתי לתעשיינים ולפועלים מכל הסוגים. הרפתנים והחקלאים, שהם אנשים יקרים וטובים, זו רק דוגמה אחת מיני אלף. כך אני עובד כבר למעלה מ-20 שנה".

הרב גפני ממשיך בנחרצות: "יש לי הרבה יותר ניסיון והרבה יותר רגישות חברתית מזו של סמוטריץ' לסייע ולעזור לשכבות החלשות. שלא יטיף לי מוסר. הוא מנסה לטעון כלפיי ולשאול באירוניה, האם לצורך כך גדולי ישראל שלחו אותי לכנסת, ואני עונה לו 'בוודאי'. חקלאים רבים הם שומרי שמיטה ואני משמש פה עבורם לאורך השנים. השמאל החברתי לא מייצג אותם. אני כן. עובדה היא שאני אורח הכבוד בכל הוועידות שלהם".

סמוטריץ' טוען שהתנגדותך לרפורמת החלב פוגעת במשפחות חרדיות מעוטי יכולת, שיכלו לשלם פחות על מוצרי החלב, אני אומר לו. "באמת תודה רבה", משיב הרב גפני באותה מטבע. "אם הוא אכן דואג למעוטי היכולת בציבור החרדי, אני אתן לו רשימה ארוכה של צרכים בתחום החינוך והתעסוקה. אי אפשר להפלות אותם לרעה ולפתע כביכול לדאוג להם. יש גבול לצביעות הזו. אם הוא דואג לציבור החרדי, מדוע הוא נלחם מולנו על כל שקל".

"קח עוד דוגמה", אומר הרב גפני, "השבוע פורסם שסמוטריץ' מקדם את הפטור במע"מ של ייבוא אישי מחו"ל. המשמעות היא שהצרכן ישלם לכאורה פחות, אבל הדבר יפגע בעסקים כאן, ויפגע גם באוצר המדינה בהפחתת

המע"מ. מה זה יגרום: שבתי המסחר ייסגרו כאן ואז בהכרח לא תהיה תחרות והמחירים מחו"ל יעלו והצרכן ישלם יותר".

"יש לי הצעה אחרת", מכריז הרב גפני, "אם הוא כבר מחליט להוריד את המע"מ על ייבוא מחו"ל, עדיף שיוריד את המיסים כאן ואז התעשייה המקומית לא תיפגע. זה הרבה יותר פשוט ונוח, ויסייע לצרכנים וגם לתעשיינים".

לסיים, אני שואל על התמונה שפורסמה השבוע בשיא המתיחות, בה נראים הרב גפני והשר סמוטריץ' יושבים יחד לפגישה בארבע עיניים. על מה שוחחתם? (לנוכח השאלה, קשה להחמיץ את חיוכו של הרב גפני, גם מבעד לטלפון, למרות המרחק ביניהם הוא בבני ברק ואני בחיפה) "ישבנו לפגישה שנקבעה מראש, שעסקה בנושאים פוליטיים פנימיים שקשורים לבית שמש. הפגישה העניינית הזו לא הושפעה מהוויכוח הנוקב שלנו בנושא רפורמת החלב ובסיומה לחצנו ידיים וסיכמנו את הדברים שעלו על השולחן. צריך לדעת להפריד בין הדברים".

סיוח בחסות הבג"צ

כל שעה שחולפת מגבירה את החשש לשיבוש החקירה בידי המעורבים בפרשה

מחלקת טיפול נמרץ בבית החולים איכילוב, בה שוהה הפצ'רית, הפכה ל"עיר מקלט". מדובר בהחלמה האיטית ביותר שתועדה בישראל, עד שנדמה כי תיק החקירה כולו בפרשת הדלפת הסרטון משדה תימן, נטל כדורי שינה. ככל שחולף הזמן, נראית השהות הממושכת של הפצ'רית בבית החולים פחות כאירוע רפואי, ויותר כניסיון מתוחכם להימנע מחקירה.

שאלה אחת מטרידה במיוחד: מי מונע הגעה של "אורחים" למחלקה, כאלה שיכולים לתאם גרסאות, לשבש את ההליך או ניסיון למנוע עדות מרשיעה, הרבה לפני שהחקירה יוצאת לדרך. למערכת המשפטית אין תשובה, והתקשורת כמעט שאינה מתריעה. להפך, היא שותפה חשאית לטיח: היא מצמצמת את סיקור הפרשה, ומעבירה את הפוקוס לוויכוחים סביב שר המשפטים ויחסו לבג"צ. כתבים שלא נרדמים בלילות כדי לחשוף אם ראש ממשלה הזמין סיגרים או שמפניה, אינם מוצאים עניין בהדלפה שקרית שהסבה נזק תדמיתי חמור למדינת ישראל.

השופט יצחק עמית, פוסל לפי שעה כל מועמד שמציע השר לוי, לצורך חקירת הפרשה, והתחושה היא שהכול נעשה כדי לעכב, לטיח ולהתארגן לקראת החקירה העתידית. בד בבד אין שום תקדים משפטי לעזות ולחוצפה, לפיה גורם חשוד מעז פנים ומבקש להיות החוקר, ועוד לבקש דיון חוזר בהרכב מורחב לאחר שהפסיד. "מה אתם מנסים להסתיר?", תוהה יריב לוי, ותוהים עמו רבים נוספים.

לפי שעה החקירה מסוכלת באור יום, כאשר הבג"צ דחה את המועמד הראשון שהציע לוי, השופט בדימוס אשר קולה בטענה לא עניינית. גם המועמד השני שהוצע, השופט יוסף בן חמו, נדחה על ידי השופט יצחק עמית, שפרסם צו עיכוב דחוף למינוי באישון לילה, למרות שבאופן מעשי לא הוגשה באותה שעה שום עתירה נגד בן חמו.

חשוב לזכור ולהזכיר כי המעשה של הפצ'רית, הדלפת הסרטון שהעליל עלילות כזב חמורות על לוחמי כוח 100, גרמה למדינת ישראל נזק הסברתי חסר תקדים, בדמות הכפשות בכלי תקשורת בינלאומיים. אישה אחת, בתפקיד בכיר, הדליפה אותו. אישה אחת, בתפקיד בכיר עוד יותר, אולי ייעצה. ושתייהן טרם נחקרו. כל דקה של עיכוב החקירה היא עוד צעד בטיח.

עו"ד ציון אמיר, שייצג את השר לוי בבג"צ אומר כי חקירת הפצ'רית המסוכללת, מעוררת כעס ציבורי נרחב.

"אם יחסרו מנדטים נצטרך לעשות פשרות"

באלף דברים" נפתלי בנט בתשובה לשאלה, האם הוא פוסל ישיבה בקואליציה עם המפלגות הערביות. עם זאת הצהיר שזה יהיה "רע מאוד". "בנט 2026" בגרסה מעודכנת

בליכוד שפשו עיניים בתדהמה לנוכח התמונות בהם נראים השניים לוחצים ידיים בביתו של ברכת בבית הכרם בירושלים. השניים נחשבים לאויבים מרים, עוד מתקופת כהונתו של ברכת כראש עיריית ירושלים כאשר אמסלם היה ראש המחלקה לשיפור פני העיר. היריבות הזו נמשכה והחריפה כאשר השניים הגיעו לעמדות בכירות בליכוד ובממשלה. לפני הבחירות הבינו השניים את מצבם הפנימי בסניף ואיחדו כוחות. "אחרי השבעה באוקטובר הכול מקבל פרופורציה אחרת. אין מקום להתנצחויות ומריבות", הסביר ברכת. "רציתי פעם אחת ולתמיד לאחד את סניף ירושלים" אמר אמסלם. החיבור הזה הביא לניצחונם, כאשר מאה נציגים שלהם יכהנו כחברי מרכז. עם זאת המתמודד מולם ח"כ עמית הלוי, זכה גם הוא להישגים ניכרים ויכנס למרכז 70 חברים.

שרים נוספים שהצליחו בבחירות הם מיקי זוהר (בעיקר בדרום), שלמה קרעי, שהדיח באמצעות אנשיו את יעקב וידר מראשות הסניף בבני ברק, וח"כ דוד ביטן שרשם הישגים נאים בראשון לציון וברחובות. לעומתם, השר חיים כץ ששולט בתעשייה האווירית ומחזיק במפקד גדול, ספג שורת מפלות ברחבי הארץ, דוגמת רחובות וכן הפסיד גם חברי מרכז בכמה מקומות.

היסטוריה בסניף הליכוד בירושלים. השרים אמסלם וברקת

השלב הבא יהיה בחירות בתוך 90 יום למזכירות הליכוד - הגוף השני בחשיבותו במפלגה לאחר יו"ר התנועה. על התפקיד יתמודד היו"ר המכהן השר ישראל כץ מול השרים מיקי זוהר והשר אלי כהן, ששני יועציו הפסידו בבחירות השבוע. כמו כן יתקיימו בחירות ליו"ר מרכז הליכוד, שם יתמודד היו"ר הנוכחי חיים כץ מול השר דוד אמסלם. כאמור לבחירות השבוע יש משמעות רבה לקביעת ההנהגה של הליכוד ולקראת הפריימריז. מרכז הליכוד הוא שקובע באמצעות ועדת החוקה הפנימית את כללי המשחק של התנועה, את כמות השריונים ואת מעמד המחוזות ברשימה לכנסת. כך לדוגמה נשקלת האפשרות לשנות באופן דרמטי את החוקה הפנימית ולקבוע שכלל המתפקדים יבחרו פאנל של 40 מועמדים, כאשר חברי המרכז הם שידרגו ויקבעו את מקומם ברשימה. באופן זה המרכז יחזיר לעצמו את משקלו הסגולי כבעבר. היכוננו לדילים.

מאוכזבים ורבים

במחנה המרכזי שמאל סבורים שיש להחליף את כל הנהגת האופוזיציה הנוכחית

"מה יש לשמאל להציע חוץ מ'רק לא ביבי'", שאל השבוע בפומבי איש תקשורת, שאינו מסתיר את עמדותיו הנטועות בשמאל. זו גם התחושה בקרב רבים הנמנים על תומכי האופוזיציה. נדמה שהם מיצו לחלוטין את ה"רק לא ביבי", סיסמה שנשחקה עד דק, ומחפשים משהו חדש שאפשר להיתלות בו.

ראשי האופוזיציה מנסים ללא הצלחה לספק את מבוקשם באמצעות הפגנות בעד ועדת חקירה ממלכתית, שהחליפו את ההפגנות למען שחרור החטופים, שהחליפו

בחירות האמצע

דור חדש: כיצד ישפיעו הבחירות הפנימיות השבוע בליכוד על הרשימה הארצית לכנסת?

"הליכוד של היום שונה לגמרי מהעבר. זה דור אחר". הבחירות התוססות השבוע במפלגת השלטון

לפני שבועיים שהיתי במושב יערה בגליל העליון המערבי על גבול הצפון, ושוחחתי שם שיחה אקראית עם צעיר נמרץ ותוסס, תושב המקום. כאשר שמע על עבודתי, סיפר כי הוא פעיל ליכוד מרכז, אביו, הינו ראש המועצה האזורית ואחיו ח"כ בליכוד, נציג המושבים והמועצות האזוריות. השיחה סיפקה לי הצצה חיה לנבכי הפוליטיקה הפנימית במפלגת השלטון.

"הליכוד של היום שונה לגמרי מהעבר. זה דור אחר", אמר לי. "ההורים שלי וכל הוותיקים היו עושים הכול למען התנועה ומנהיגיה. אם ח"כ בכיר או שר היה מגיע, היו עושים לכבודו סעודה גדולה ("חפלה" כלשוננו), גם אם לא היה להם אוכל בבית. היום? זה לא קורה. הדור הצעיר דורש: אם אין לו אוכל ואין פרנסה, הוא לא יעשה "חפלה" לשר הבכיר, יהיה מי שיהיה. אם אני לא אוכל, גם אתה לא". המסקנה שלו הייתה חדה: "הדור הצעיר בליכוד שונה ואת זה תוכל לראות בבחירות הפנימיות הקרובות". ואכן, השבוע נערכו הבחירות הפנימיות ודבריו התגשמו במלואם. "חילופי דורות בליכוד" הכריזו הכותרות עם ה'ל' המסתלסלת המוכרת של לוגו הליכוד. ראשי רשויות שהיו בטוחים בניצחונם בסניפי הבית שלהם, נחלו הפסדים קשים ליריביהם. שרים וח"כים שחשבו שאין מי שיוכל לגבור עליהם, הבינו שכללי המשחק השתנו. גם הגילאים. אם בליכוד התרגלו שחברי המרכז הינם אנשים מבוגרים יחסית, הם צפויים לראות מעתה מרכז תוסס עם צעירים שיכולים להיות ילדיהם.

הבחירות נערכו לאחר 13 שנות הפוגה ולכן עוררו עניין רב. המתפקדים הצביעו בשני פתקים: הראשון עבור מרכז הליכוד, והשני לאיוש 150 סניפי המפלגה. היו מי שכינו את ההליך "בחירות האמצע" כמו בארה"ב, כיון שמדובר במבחן כוח ממשי לקראת הליך הפריימריז בליכוד, שיערך לפני הבחירות לכנסת. לשרים ולח"כים היה חשוב להצליח כדי להוכיח את כוחם, לקראת הדילים המפורסמים הצפויים לעמוד במרכז הפריימריז.

מתוצאות הבחירות עולה כי ההנהגה הישנה דוגמת ישראל כץ ויואב קיש נחלשו, כאשר לא הצליחו לדחוף את מקורביהם קדימה. כמו כן נחלשו כאמור ראשי הערים בסניפים שלהם, דוגמת רמת גן, רחובות ואשקלון.

חיבור ירושלמי

אינטרס הדדי: כך הסתיימה היריבות ההיסטורית המרה בין שני השרים ברקת ואמסלם

המקום שמיקד את מירב תשומת הלב היה סניף ירושלים, בשל היותו הגדול בליכוד. הסניף רשם היסטוריה כאשר שני היריבים הגדולים, השרים ניר ברקת ודודי אמסלם עשו "סולחה" טרם הבחירות.

"הכעס ברחוב בלתי נתפס ומי שלא מבין זאת, למעשה מביא את זה עליו".

"כל שעה שחולפת מגבירה את החשש לשיבוש החקירה בידי המעורבים בפרשה, לנזק ראייתי בלתי הפיך, ומהווה סכנה לעצם היכולת לרדת לחקר האמת" קובע שר המשפטים יריב לוין, "ההיסטוריה תשפוט מי פעל לחקר האמת ולמען שלטון החוק, ומי עשה הכול כדי להסתיר, לכסות, לדחות, לשבש ולסכל".

מי ימצא ראשון?

על מה נסוב הוויכוח בין שר הביטחון לרמטכ"ל והאם הדבר יביא לרוטציה בממשלה?

עימות בצמרת הביטחוני. כץ וזמיר

מי יתפטר או יפרט ראשון: הרמטכ"ל אייל זמיר או שר הביטחון ישראל כץ? העימות בין השניים החריף השבוע, ואפי' לו נתניהו לא הצליח לגשר ביניהם. "אני אשאר בתפקידי כשר ביטחון", הצהיר כץ השבוע בכנסת. גם זמיר לא משרד כוונה לפרוש. להפך, הוא נאבק על סבב המינויים במטכ"ל בנחרצות.

העימות החריף השבוע לאחר שהרמטכ"ל החליט להדיח קצינים בכירים בשל אחריותם לאירועי הטבח מבלי לעדכן את שר הביטחון. כץ, מצדו, דרש להחמיר עוד יותר בצעדים. בלב המחלוקת: מינויו של ראש אמ"ן, שלומי בינדר, מי שניהן כראש אגף המבצעים בעת הטבח. בינדר מונה על ידי הרמטכ"ל הקודם הרצי הלוי, והודיע כי יפרוש בתום כהונתו. זה לא מספק את כץ.

בסביבתו של כץ טוענים שזמיר מתקשה לקבל את עליונות הדרג המדיני. מנגד, מקורבי זמיר מאשימים את כץ בשיקולים פוליטיים פנימיים בליכוד. הדברים הגיעו לשול-חנו של נתניהו, אך הוא בחר שלא להביע עמדה פומבית. אף צד לא מוכן לרדת מהעץ, במיוחד סביב המינויים התקועים בצמרת הצבאית.

במעגלים המקורבים לנתניהו לא מסתירים את הביקורת כלפי כץ, במיוחד לאחר שנתניהו העיר לו פומבית בשיבת ממשלה על נטילת קרדיטים ביטחוניים. אולם גם זמיר נתפס כרמטכ"ל עצמאי מדי. בשלב זה, המוקד הוא שאלת סבב המינויים: כץ דורש הקפאה של 30 יום, בעוד זמיר מבקש לקדם את המינויים לאלתר.

מאחורי המאבק ניצב גם ההסכם הפוליטי: כץ כזכור כיהן כשר חוץ ברוטציה עם השר אלי כהן. ההסכם קבע, כי כהן יכהן ראשון, כץ שני, ובשנה האחרונה לפני הבחירות ישוב אלי כהן לתיק החוץ, וכץ יחזור לתיק האנרגיה. אלא שמאז העניינים שונו, וגדעון סער נכנס לממשלה וקיבל את תיק החוץ, בעוד כץ עבר לתיק הביטחון במקומו של יואב גלנט. בימים האחרונים שבה ועלתה שאלת הרוטציה, במסגרת אלי כהן יחזור לתיק החוץ, סער יקודם לתיק הביטחון וכץ "יוגלה" לתיק האנרגיה. תחילה דווח שסביבת נתניהו תומכת ברעיון, אך אחר כך הכחישו.

והיו גם אנשי תקשורת שצקצקו שפתיים ב"דאגה" ומתחו ביקורת על היחסים "התקדימיים המרים" בין שר הביטחון לרמטכ"ל, דבר שמעביר מאד על המערכת הביטחונית. כדאי שיזכרו את מה שעבר בין שר הביטחון ברק לרמטכ"ל אשכנזי (פרשת הרפז) וכן ליחסים הקשים בין שר הביטחון עמר פרץ לרמטכ"ל בזמנו, דן חלוץ. אין חדש תחת השמש.

"לנתניהו יש את מה שלשמאל ולנו, כבר מזמן אין" חבר הכנסת לשעבר, חיליק בר, מתייחס למצבו הפוליטי של גוש השמאל-מרכז ומודה: "יש לנתניהו חדווה גדולה ורצון עמוק להישאר פה. והוא עובד בשביל זה קשה, מה שאנחנו שכתנו לעשות"

בקרוב. הרמז ברור: השלוחה של התנועה האיסלאמית היא מפלגת רע"ם בראשות ח"כ מנסור עבאס, שהייתה כאמור שותפה בממשלת בנט ולפיד.

המניעים של נתניהו ברורים: התמודדות משותפת של כלל המפלגות הערביות (כפי שהן מנסות לעשות) תגרוף עבורן כ-15 מנדטים, שיצטרפו לגוש השמאל וימנעו מנתניהו להקים ממשלה. לפיכך, הקמפיין נועד למנוע מליברמן ובנט, מפלגות ימניות לכאורה, לשתף פעולה עם המפלגות הערביות, לא בתוך הממשלה ולא בתמיכה מחוצה לה.

עד כה נמנע נתניהו מקמפיין מאסיבי בנושא, שכן רוב מפלגות האופוזיציה (כלל מפלגות הקיינות של הנדל), מצהירות שלא יישבו עם הערבים ולא יסתמכו על תמיכתם להקמת ממשלה. אולם הרמזים השונים על האפשרות שהאופוזיציה תסתמך על תמיכה חד פעמית של המפלגות הערביות להקמת ממשלה, מדירות שינה מעניין. מבחינתו, עדיף כמובן שאם הוא לא מצליח ממילא להשיג רוב של 61 מנדטים, הרי שהוא זה שיעמוד הלאה בראשות הממשלה עד לסבב הבחירות הבא, וכך הלאה והלאה.

ועדיין, יש כאן נקודה חשובה שעלולה לפעול נגד נתניהו כבומרנג: אם רע"ם תיפסל מלרץ לכנסת (אין סיכוי שהבג"צ יאשר זאת), קיימת אפשרות סבירה שרבים ממצביעיו של מנסור עבאס יחששו נרדפים ויצביעו עבור אחת מסייעות האופוזיציה (לפיד או גולן), ואז יגדילו משמעותית את כוחן עם הגעה ל-61 מנדטים. נתניהו חייב לקחת זאת בחשבון.

אולם, לא מן הנמנע שכל הקמפיין של נתניהו נגד רע"ם והמפלגות הערביות נועד למטרה כפולה ובסיסית יותר. מצד אחד, הוא מחזיר אחרי הביס הימני (ומצביעי בן גביר) התומכים בפסילה. מאידך, בהיעדר סיכוי שהבג"צ יכשיר את המהלך, יוכל נתניהו לומר לבוחריו: "הנה אני ניסיתי לפסול את תומכי הטרור, אך הבג"צ הכשיר אותם". שני הישגים בכרטיס אחד.

ברע"ם מיהרו להגיב בזעם (שמה מעושה) וטענו כי מדובר ב"ניסיון לגנוב את הבחירות" באמצעות תמרון שמיועד להפוך אותם למפלגה "לא לגיטימית". אלא שגם ברע"ם יודעים שאין שום סיכוי לפסילה, אולם גם הם משחקים את המשחק לצרכים פוליטיים פנימיים: "הנה ניסו לפסול אותנו ולא הצליחו ולכן תצביעו ותתמכו בנו".

לפיד והטרלה: אם היו מחלקים פרס נובל להטרלות, יו"ר האופוזיציה יאיר לפיד היה זוכה בפרס. לאחר הטרלת ההצבעה על הריבונות שגרמה למתיחות חסרת תקדים מול האמריקאים, מנסה לפיד שוב להטיל את הקואליציה עם הצבעה על תכנית 20 הנקודות של טראמפ לעזה. תקוותו הצינית היא שנתניהו יצביע נגד, ואז יוכל לתקוע טריז פוליטי-מדיני בינו לבין טראמפ. "המטריל הלאומי" מוכיח שוב כי שיבוש ופגיעה באינטרסים המדיניים הם מטרות חשובות יותר מכל שיקול לאומי.

הסתה חמורה: קשה לשאת את ההסתה החמורה המ"תירה של דמ"ם של חברי הכנסת מסייעות דגל התורה ו"ש"ס. המילים הקשות מעוררות האלימות, החריפו השבוע בה"תבטאויות קשות ביותר, וכפי שנכתב אתמול: "לפרחחיות מהסוג הזה יש זקן ארוך ולסכנותיה יש קבלות ארוכות שנים". הקו האדום נחצה ולכן יש לחזק ביתר שאת את שליחי דרבנן, להמשיך לתנהל בהכוונת גדו"י ללא מורא וחשש.

של שאר ראשי האופוזיציה ממנו. נדמה שתהום פעורה ביניהם לאור חששם שהאיש יתעקש להמשיך להתמודד עד הסוף, ואז לא יעבור את אחוז החסימה ויפיל בכך את הגוש כולו. גנץ מצדו אינו מתכוון לעשות להם שום הנחה, ומחפש קהלים חדשים: מאוכזבי נתניהו שאינם מוכנים לקבל את סיסמת ה"רק לא ביבי".

בניגוד לכל ראשי המפלגות באופוזיציה, שהודיעו שלא יישבו תחת נתניהו בממשלה משותפת, גנץ כזכור לא שולל זאת. בראיונות עמו הוא אומר שהדבר תלוי בתוצאות הבחירות. עמדותיו מבלבלות את גוש השמאל שמתקשה להציג חזית אחידה. גנץ גם היה הראשון מהאופוזיציה שהודיע כי היועמ"שית לא יכולה לחקור את פרשת הפצ"רית, בעוד ששאר חברי האופוזיציה גיבו אותה. חלקם עושים זאת גם היום.

באופן אבסורדי, גנץ יכול לאחד את ראשי האופוזיציה, שעד היום הסכימו רק על דבר אחד: להעיף את נתניהו. גנץ עתיד לגרום להם להסכים על משהו נוסף: אם יראו לפני הבחירות שהוא מתנדנד סביב אחוז החסימה, הם יפרסמו הודעה פומבית משותפת, בה יקראו לו לפרוש. עד כה הם מסתפקים בטפטופים ובשליחים זוטרים, אך הקריאה הפומבית תשלוף את ציפורניה בעיתוי המתאים.

גנץ כאמור לא מתכוון להקל עליהם, ועל פי הצהרותיו, הוא לא מתכוון לפרוש אלא ללכת עד הסוף. עם זאת הוא מודע היטב למצבו העגום בעיני חבריו לאופוזיציה. בראיון לתקשורת, אמר השבוע כי אין לו אישית שום בעיה לעמוד יחד ולהצטלם עם יו"ר מפלגת הדמוקרטים יאיר גולן, "אולם לגולן יש בעיה לעמוד יחד איתי".

ובינתיים באופוזיציה ממשיכים במאבקים השקטים הפנימיים, מי תהיה המפלגה המובילה בגוש ואיזה חיבורים נדרשים לצורך כך. סקר חדש (של יוסי טאטיקה) מראה כי אם מפלגות "יש עתיד" ו"הדמוקרטים" של שני 'היאירים' (היהירים) מתאחדות, הדבר יגדיל משמעותית את כוחה של הרשימה המשולבת הזו והופך אותה לגדולה ביותר באופוזיציה. במקביל גם במצב שבו "יש עתיד" מתאחדת עם מפלגת "ישר" בראשות איזנקוט, הופכת הרשימה המשותפת לגדולה בגוש.

אולם בשני המקרים אין בידי האופוזיציה להקים ממשלה ללא המפלגות הערביות, כיוון שבכל מקרה גוש נתניהו עומד לפי הסקר הזה על 52 מנדטים. מכאן השיח זולג לוויכוח שפרץ שוב השבוע: האם יש להוציא את רע"ם אל מחוץ לחוק, בקטע הבא.

הרע"ם והזעם

מה עומד מאחורי הקמפיין לפסילת המפלגה הערבית והאם זה יכול להתהפך כבומרנג?

בשבועות האחרונים חשפנו את תוכנית האופוזיציה לג'נוב את מפתחות הממשלה: שימוש בתמיכה חד פעמית של המפלגות הערביות כדי להפיל את נתניהו. בדרך זו, גם אם הממשלה הקיימת תיפול מיד, הם אלו שיחזיקו במושכות השלטון כ"ממשלת מעבר" בסבבי הבחירות הבאים, ובכך ימנעו מנתניהו את היתרון הקריטי.

נדמה שהדברים נפלו על אוזן קשבת, ונתניהו כבר החל בצעדים מעשיים נגד תכנית ההפיכה הזו. הדבר נעשה באמצעות קמפיין ורמזים על הצורך לפסול את מפלגת רע"ם, השותפה האפשרית של גוש השמאל.

העזרה הגיעה, כדרכה, מעבר לים: הנשיא טראמפ הכריז השבוע על "תנועת האחים המוסלמים" כארגון טרור. נתניהו מיהר לשבח את ההחלטה, וציין כי מדינת ישראל כבר פסלה בעבר חלק מהתנועה ("הפלג הצפוני" הוצא מחוץ לחוק ב-2015) וכעת "מתכוונת להשלים את הפעולה

את ההפגנות נגד "המהפכה המשפטית", שהגיעו לאחר ההפגנות נגד חוק הארנונה (מי בכלל זוכר), שבאו לאחר ההפגנות נגד מינויו של אבי מעוז לסגן שר, וכו' וכו'.

הדבר המאחד את כל ההפגנות הללו הוא השיח המרכזי שעוסק שוב ושוב ב"רק לא ביבי". אין אפוא פלא שהסקרים הפנימיים בגוש השמאל מראים על אכזבה עמוקה מראשי האופוזיציה הנוכחיים תוך רצון להחליפם.

סקר שפורסם ב"חדשות 12", שם נוטות (רוב רובן) של הרוחות לטובת האופוזיציה ונגד נתניהו, הוכיח בצורה ברורה כי קיימת אכזבה רבה מתפקוד האופוזיציה מתחילת המלחמה. המחנה המגדיר את עצמו כמרכז-שמאל מחפש הנהגה חדשה מבחוץ.

המספרים אומרים הכול: 85% ממצביעי האופוזיציה הביעו אכזבה מתפקודה, 61% אמרו שמנהיגות אחרת הייתה עשויה להפיל את הממשלה, 68% ציינו שהמאמצים להפלתה היו צריכים להיות יותר תקיפים ויותר אגרסיביים. כאשר הם נשאלו, האם ישקלו להצביע למפלגה שתורכב מאישים מחוץ למערכת הפוליטית, השיבו 76% בחיוב, בעוד 24% השיבו בשלילה.

יוזמי הסקר הציגו שמות שונים של אישים, שחלקם כלל לא מתכוונים להתמודד. למרות כך אותם אנשים זכו לקולות רבים. השם הראשון שזכה למירב הקולות הוא שמו של שר החוץ והרמטכ"ל לשעבר גבי אשכנזי, עם 63.5%. אשכנזי היה כזכור במפלגתו של גנץ ופרש מהפוליטיקה. במחנה המרכז-שמאל מתגעגעים אליו.

השמות הבאים שהוזכרו בסקר כמי שראויים להשתלב במחנה המרכז-שמאל ולהחליף את ההנהגה הקיימת, היו של ניצול השבי אלי שרעבי עם 57% ואלוף (במיל') ישראל זיו עם 50%. אחרים ח"כ לשעבר וניצול הטבח בקיבוץ בארי, חיים ילין עם 48%. המצטרף החדש לרשימת יש עתיד, אלוף (במיל') נועם תיבון 48%, וראש אמ"ן לשעבר עמוס ידלין עם 46%.

מסתבר שבמחנה המרכז-שמאל מבקשים לראות את מבקרי הממשלה הנוקבים מהאולפנים, כשהם עושים צעד פוליטי ממשי ומצטרפים רשמית למחנה שלהם. אשכנזי אגב, אינו נמנה על מותחי הביקורת ונמנע מלשבת באולפנים וללהג דעות וביקורות כמו חבריו האלופים במיל'.

שמות נוספים שהוזכרו כמועמדים להנהגת המרכז-שמאל במקום ההנהגה הנוכחית: שקמה ברסלר, ממנהיגות המחאה, הפעיל החברתי יונתן שמרין, מייסד חברת מלאנו-קס, אייל ולדמן, ראש המוסד לשעבר תמיר פרדו והמפכ"ל לשעבר רוני אלשיך. עוד הוזכרו: אייל אשל, שבתו נרצחה בטבח, עינב צנגאוקר, אימו של ניצול השבי מתן צנגאוקר, ורייצ'ל גולדברג-פולין, שכנה נרצח בשבי חמאס.

חוששים ומתגוששים

בהפוך על הפוך: מדוע בני גנץ הוא האיש היחיד שיכול לאחד את כל האופוזיציה?

קוץ לאופוזיציה.
בני גנץ

בסיעות האופוזיציה עוקבים בחר-דה אחר מעמדם המתערער, וכולם יחד (מלבד ליברמן) הופיעו להפגנת מוצ"ש (אחרון, כביכול, "בעד הקמת ועדת חקירה ממלכתית"). ליברמן נמנע באופן מחושב מלהגיע, כדי שלא להצטלם עם קיצוני השמאל כדוגמת יאיר גולן. בכך הוא שומר על הרצון שלו להישאר בתודעה כמפלגת ימין מובהקת, שתוכל להתמודד מול נפתלי בנט על אותם קולות בעתיד. מי שלכד את העין בהפגנה המבוזמית, היה יו"ר כחול לבן בני גנץ. קשה היה להחמיץ את התעלמותם המופגנת